

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. София, 13.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на осемнадесети юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: бриг. генерал РУМЕН ЛЮБ.
ПЕТКОВ

Членове: полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ
полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ

при участието на секретаря ВЕСЕЛИНА ИВ. Х.А

в присъствието на прокурора Н. Н. С.

като разгледа докладваното от полк. ПЕТЬО СЛ. ПЕТКОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20256000600015 по описа за 2025 година

образувано по протест на С.а военноокръжна прокуратура и въззивна жалба от частните обвинители А. Д. Р. и Д. С. Р. против присъда рег. № 1/18.03.2025 година по нохд № 43/2025 година на Военен съд – София.

С обжалваната присъда състав на Военен съд – София е признал подсъдимия редник Х. Б. Х. от военно формирование0 - К. ЕГН ***** за невинен в това, че:

1. на 15.11.2023 г., около 11.00 часа в село Д., област С. се закарнал с убийство на А. Д. Р. от град С. и това закарване би могло да възбуди основателен страх у пострадалия за осъществяването му и го е оправдал по обвинението по чл. 144 ал. 3 т. 1, вр. ал. 1 от НК.
2. на 15.11.2023 г., около 11.00 часа в село Д., област С. се закарнал с убийство на Д. С. Р. от град С. и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му и го е оправдал по обвинението по чл. 144 ал. 3 т. 1, вр. ал. 1 от НК.

Съдът се е произнесъл по веществените доказателства и разноските по делото.

В протеста се сочат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на присъдата и за допуснати съществени процесуални нарушения при постановяването ѝ. Оспорва се изводът на съда, че не е доказано авторството на деянието. Посочва се, че към доказателствата по делото са приобщени

DVD – записващо устройство, в което се съхраняват записи от видеокамери, позиционирани в различни точки на имота, в който са извършени инкриминираните деяния. На записите се вижда, че наблюдаваното лице държи предмет със сребрист цвят, насочен към земята. Наблюдаваното лице се е насочило към затревената площ на имота. Облеклото му, съгласно твърденията на двамата пострадали свидетели, съответствало на техните показания – синьо светло горнище със сив на цвят спортен панталон. На следващо място на направените снимки с мобилен телефон от пострадалия А. Х. се наблюдава лице в затревената площ на имота, което с дясната си ръка държи предмет с дължина приблизително колкото дланта му и с метален блясък, като във видимата част до дланта е уширен, след това променя формата си в тънка част, насочен към земята. На трето място по делото е приобщен като доказателство и револвер марка „Х.“, модел „.0“ рег. №0.00644... Видно било, че револверът, в това число дулото, петлето и барабанът са никелирани. Тези безспорни обстоятелства изцяло подкрепяли показанията на пострадалите свидетели, че подсъдимият редник Х. Х. им е отправил вербални заплахи: „Ще Ви избия“, „Ще Ви избия всичките-ще Ви застрелям“, които са от категорията да възбудят основателен страх у пострадалите за осъществяването им. Обясненията на подсъдимия, че излязъл на двора с пистолет, за да се предпази при евентуално нападение от страна на роднините си А. и Д. Р.и, както и че не го е насочвал и не им е отправял заплахи за убийство не кореспондират с обективните находки по делото. Подсъдимият като военнослужещ отлично знаел, че оръжие се носи скрито. Ако е бил заплашен от пострадалите, той е имал обективна възможност да се заключи в имота и да сигнализира органите на реда. Иска се отмяна на оправдателната присъда и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и осъден по предявените му две обвинения по чл. 144 ал. 3, т. 1 във връзка с ал. 1 от НК. Прокурорът заяви, че не поддържа протеста и пледира за потвърждаване на първоинстанционната присъда като правилна и законосъобразна.

В допълнителната жалба от поверениците на частните обвинители се сочат напълно идентични доводи като тези във въззивния протест. По нататък се сочи, че основният съд анализирал бегло представените доказателства, досежно собствеността на недвижимия имот и не отдал особено внимание на конфликта между семействата на Е. А. и М. Р., който е първоизточник на напрежение между подсъдимия и пострадалите. При обсъждане на фактическата обстановка съдът коментирал факта, че подсъдимият на процесната дата и място е наблюдавал действията на роднините си чрез камерите за видеонаблюдение. Поставя се въпросът, дали е имало съгласие от страна на семейството на М. Р. да бъдат наблюдавани и снимани. Неправилен бил изводът на съда за наличието на две групи гласни доказателства, очертаващи две различни версии по главния факт на процеса. Сочи се довод, че показанията на свидетелите К. и ст. лейт. Т. имат отношение само относно характеристикните данни за личността на дееца и понеже те не са очевидци на инцидента, не касаят факта на престъплението. Оспорват се твърденията на подсъдимия, че от страх и с цел евентуална самозащита бил взел със себе си

личното оръжие и излязъл извън къщата, държейки го зад гърба си като житейски нелогични. Причина за излизането на двора била една преместена от Д. Р. щайга на пътека в двора. Напълно нелогично било, заради преместването на една щайга в двора подсъдимият да излезе с пистолет. Житейски нелогично било още, докато А. Р. снима с телефона си, подсъдимият да стои в статично положение на тялото си и в секундите, които изискват А. Р. да извади телефона си и да започне да снима, подсъдимият да е стоял в една позиция на тялото си, съответно насочвайки пистолета си към пострадалите лица. По нататък се оспорва изводът на съда, че никъде няма кадър от наличните по делото снимки и записи, на които подсъдимият да е заснет с насочено напред оръжие. От разпита на експерта от видео-техническата експертиза се установявало, че подсъдимият насочва оръжие към пострадалите. Оспорва се изводът на съда и че психическото и физическото състояние на пострадалия Д. Р. не позволявали правилно да възприема фактите и да дава достоверни обяснения за тях. Съдът не взел предвид и не отчел, че извода на експертите от съдебнопсихиатричната и психологична експертиза, че констатираното състояние на Д. Р., съответно влошаването му, се дължи на състояние на конфликт, стрес, субективна нагласа към факти и лица и че несъмнено афективната стресова ситуация при събитието е оказала влияние върху възприятията. Това обаче не означавало, че този свидетел не може да възприема правилно фактите и събитията и да дава достоверни обяснения за тях. Относно анализа на показанията на А. Р., съдът неправилно е достигнал до извода, че показанията му не кореспондират с обясненията на подсъдимия, понеже бил заинтересован от изхода на делото. На това основание би трябвало и показанията на майката на подсъдимия да не бъдат кредитирани. Уклончивото възприятие на съда било напълно погрешно, тъй като давал различна тежест на еднакви доказателства. Още повече, че майката на подсъдимия не била очевидец на случилото се. Изцяло погрешен бил изводът на съда, че показанията на А. Р. са колебливи и вътрешно противоречиви, както по отношение на възникването на инцидента, така и на неговото развитие. Според жалбоподателя те са житейски логични и са нормално следствие от преживения стрес и емоционалността му като пострадало лице. Оспорва се приетото от съда обстоятелство, че подсъдимият е бил провокиран от пострадалия Д. Р..

Представителите на частните обвинители заявиха, че поддържат подадената жалба. Пледират за отмяна на присъдата и постановяване на нова, с която подсъдимият да бъде признат за виновен и осъден по предявените му обвинения.

Военно-апелативният съд провери изцяло правилността на присъдата и за да се произнесе взе предвид следното:

Първоинстанционният съд е приел за установена следната фактическа обстановка, а именно:

Подсъдимият редник Х. е син на свидетелката Е. А.. Частният обвинител Д. Р. е съпруг на М. Р., която е сестра на свидетелката А., а частният обвинител А. Р. е техен син. Подсъдимият редник Х. е в родствени отношения с двамата частни обвинители. Отношенията помежду им били

влошени от години. Свидетелката Е. А. и М. Р. наследили от баща си Ф. Д. недвижим имот - двор, с построена в него къща, находящ се в с. Д., обл. С. Двете разделили ползването на къщата, като всяко от семействата имало отделен вход. Е. А. ползвала своята част от къщата заедно със сина си – подсъдимия редник Х., а частните обвинители Д. и А. Р. и ползвали частта от къщата на М. Р. Ползването на двора било съвместно и по повод това през годините между семействата възникнали спорове и отношенията им критично се изострили. Между тях се отправяли взаимни обвинения в самоуправни действия, заплахи и закани, включително и с убийство, които били придружени от жалби, сигнали и граждански дела, продължили и към инкриминирания момент, а и към момента на разглеждане на делото.

На 15.11.2023 г., сутринта, в посочения имот се намирал подсъдимият редник Х. Х., който бил в полагаема компенсация, след дежурство във в. ф. ...0 - К.. Около 11:00 ч., в имота в с. Д., обл. С. пристигнали с лек автомобил и свидетелите – частни обвинители Д. и А. Р. и. Свидетелката Е. А. отишла при нейна съседка. Подсъдимият решил да почива след дежурство и си облякъл пижамата. Той знаел, че в двора са частните обвинители Д. и А. Р. и и имал възможност да наблюдава действията им посредством камери за видеонаблюдение, които бил инсталирал в имота. В един момент подсъдимият забелязал, че Д. Р. се насочва към прозореца на стаята му и тъй като го изгубил от обхвата на видеокамерите, отворил прозореца и между тях възникнал поредният скандал. Разправията била чута от частния обвинител А. Р., който се насочил към мястото. Частният обвинител Д. Р. призовал подсъдимия да излезе навън за да се разберат „като мъже“. Подсъдимият бил афектиран и, тъй като го било страх от частните обвинители, които били двама и по-агресивни, взел законно притежавания си пистолет марка „Х.“, модел „...0“, рег. № 0.00644... Излязъл навън, като държал оръжието зад гърба си. Между тримата отново възникнала разпра, при която А. попитал подсъдимия дали има оръжие. Редник Х. отговорил утвърдително и му го показал, държейки го насочен към земята, до тялото си. А. казал, че и той има оръжие и го приканил, ако и когато искат, да се стрелят. Частният обвинител А. Р. поискал от подсъдимия да му даде пистолета, при което редник Х. отказал. А. направил няколко снимки на подсъдимия с мобилния си телефон. Подсъдимият прибрал оръжието зад гърба си и се прибрал в дома си. А. Р. се обадил на тел. 112 и подал сигнал, че Х. Х. е отправил към баща му заплахата, че ще го убие и бил заредил пистолет. Дватама частни обвинители не изчакали пристигането на полицейския екип, а си тръгнали от имота.

След като се прибрал в дома си, подсъдимият се обадил на майка си да я предупреди да внимава, тъй като Д. и А. Р. и са били в имота и са се скарали. Свидетелката Е. А. се прибрала в дома си и подсъдимият отново □ разказал за случая, като □ казал, че е взел пистолета си, тъй като се страхувал от Д. и А.. Малко след това на място пристигнали полицейски служители от РУ-К., на които подсъдимият разказал за случилото се и предал доброволно оръжието си. Същият бил отведен в полицейското управление. Бил тестван за алкохол и наркотици, като пробите били отрицателни.

Приетата от първоинстанционния съд фактическа обстановка е в

съответствие с доказателствата по делото и се възприема изцяло от въззивната инстанция. При така установените фактически положения съдът е направил законосъобразен извод, че подсъдимият не е извършил престъпленията по чл. по чл. 144 ал. 3 т. 1, във връзка с ал. 1 от НК.

Присъдата е обоснована, основният съд е анализирал всички събрани доказателства и е направил верни изводи. Налице са достатъчно доказателства, които са дали възможност на съда да оформи правилно вътрешно убеждение, което е отразено в мотивите.

Несъстоятелен е доводът развит в протеста, че подсъдимият след като излязъл на двора с пистолет в ръка се е обърнал към Д. Р. и А. Р. с думите „Ще Ви избия“, „Ще Ви избия всичките, ще Ви застрелям“. В тази насока показанията на А. Р. са непоследователни, нелогични и неконкретни. В разпита си пред основния съд (в с.з. на 14.11.2024 година) А. Р. е заявил, че е нямал видимост към баща си. Чул е само думите казани от подсъдимия Х. Х.: „Ей сега ще изляза и ще те застрелям“. Баща му казал на подсъдимия Х. Х.: „Дришльо, ще ме застреля!“. На това Х. отговорил: „Ей сега ще видиш!“ и излезнал навън. А. Р. видял подсъдимия Х. излязъл по пижама с пистолет насочен към баща му. След това застанал пред Х.. Последният държал пистолета. След това А. Р. направил три – четири снимки. Твърди, че Х. държал и срещу него пистолета, но не го бил заплашвал лично. Р. твърди, че подсъдимият е бил на разстояние около двадесет метра от него и баща му. Преди това (на л. 141 от том I на първоинстанционното дело) е заявил, че е бил „на около петдесет метра от баща му и Х. Х.“. Чул е, че нещо става, но не е чул точно думите им. На въпрос на адвокат Р. (на л. 141, гърба от делото), че петдесет метра е голямо разстояние и как е чул репликите между баща му и подсъдимия А. Р. отговаря: „Да, не мога да чуя точно, но чух“. На следващия въпрос от адвокат Р., че е казал на съда точни реплики А. Р. е отговорил, че това е повечето, което е чул. По нататък, на последващ въпрос от адвокат Р., относно чуваемостта на разговора между баща му и подсъдимия, А. Р. отговаря: „Ами, бях далече. Не съм чул нищо. Просто баща ми каза, че имало някаква касетка на пътя и той я е преместил“. На следващ въпрос А. Р. отговаря: „Баща ми каза след случая. Аз го питах какво е станало, как е станало, защото аз не съм видял и той ми каза, че е преместил някаква касетка и нищо друго не е направил“ (на л. 141 гърба и на л. 142 от делото). Анализът на показанията на А. Р. показва, че същите са противоречиви. Последният не е чул репликите между подсъдимия и баща му, а препредава нещо, което му е разказано впоследствие. Първоначално той цитира конкретни изрази, които били казани от подсъдимия Х. Х. по адрес на баща му, а впоследствие заявява, че е бил далече и не е чул нищо. Това е достатъчно показанията на този свидетел да не бъдат кредитирани, досежно обстоятелството, дали инкриминираните изрази са казани от подсъдимия на Д. Р.. Като е приел, че такива не са отправени първостепенният съд е направил правилна преценка.

Несъстоятелен е доводът на частните обвинители, че свидетелят Д. Р. може да възприема правилно фактите и събитията и да дава достоверни обяснения за тях. Този свидетел е бил разпитан от основния съд в съдебното заседание на 14 ноември 2024 г. Заявил е, че не помни с кого е бил на

инкриминираната дата. Подсъдимият излязъл от къщата и започнал да псува и да се заканва. Д. Р. му казал да излезе и да се разберат. Подсъдимият Х. излязъл с пистолет и го насочил към него. Подсъдимият отправил закани от рода на: „Ще Ви избия всичките“, но не помни точно какво е казал. Тогава дошъл синът му А. Р., който успокоил Х. Х.. Последният прибрал пистолета си и двамата със сина му се прибрали. По нататък заявява, че не е виждал Х. да насочва оръжие към сина му. Заявява, че не си спомня с коя ръка подсъдимият е насочил пистолета към него. Помни само, че редник Х. извадил пистолета отзад, зад гърба си и после пак го прибрал там. Заявява, че когато Х. насочил пистолета към него бил на разстояние около метър-метър и половина. По искане на прокурора и на частните обвинители показанията на този свидетел са били прочетени по реда на чл. 281 ал. 1 т.т. 1 и 2 от НПК (на л.л. 51 и 52 от том 1 на ДП). Там заявява, че подсъдимият „излязъл и започнал да се заканва“. Синът му „А. Р. започнал да го убеждава и подсъдимият извадил пистолет и го насочил“. Заявява, че „с Х. не са си разменяли никакви думи“. Заявил е, че не може да каже какво точно е говорил. Заявява, че не е на себе си. Не помни с какво е бил облечен Х.. След прочитане на показанията му е заявил, че е вярно прочетеното. В същото съдебно заседание, по реда на чл. 281 ал. 4, във връзка с чл. 281 ал. 1 т. 1 от НПК са били прочетени и други показания на Д. Р. от досъдебното производство (на л.л. 37 и 38 от том 1 на ДП). Констатиран са били противоречията относно местенето на щайгата, мястото на което тя се е намирала, дали изобщо са разменяни думи и реплики между подсъдимия и него, дали съществува преграда между двата имота и на какво разстояние са се намирали свидетелят Д. Р. и подсъдимият един от друг. В тези показания Д. Р. твърди, че е отместил щайгата шумно, след което Х. Х. започнал да тропа по прозореца. Д. Р. не разбрал какво точно му казва. Синът му в този момент бил в горната страна на двора, откъм тяхната порта. Като отишъл при сина си, Х. излязъл на двора с пистолет в ръка. Мисли, че го е държал в дясната ръка, но не е сигурен. Х. излязъл откъм неговата страна на двора и се насочил право към него. Насочил пистолета към Д. Р., размахвал го пред тях и ги заплашвал с думи. Синът му бил на седем – осем метра от подсъдимия, когато той размахвал пистолета. Малко по нататък заявява, че е бил на четири – пет метра от него. Заявява, че не може да възпроизведе думите, с които е бил заплашен. Тези думи можел да ги възпроизведе синът му А.. Последният извадил и телефон, за да заснеме Х., което сторил. След прочитането на показанията му Д. Р. е заявил, че е вярно, че синът му А. извадил телефон, за да снима подсъдимия. Мисли, че успял да направи снимки. Разстоянието между него и подсъдимия не било четири – пет метра, а може би може би метър и половина – два. Заявил е, че не помни вчера какво е било, а съдът го пита за преди години. На въпрос на какво се дължи липсата на памет и има ли медицински причини за това, свидетелят е отговорил: „не помня. Губи ми се. Психически не съм добре“. Анализът на показанията на А. Р. и Д. Р. анализирани поотделно и при съпоставянето им сочи на разминаване в редица моменти. На първо място относно това казвал ли е подсъдимият по отношение на двамата заплашвани някакви изрази и ако е казвал какви са били те. Показанията на А. Р. еволюират от твърдения на конкретни изрази от

подсъдимия към баща му до твърдения, че е бил далече, на петдесет метра и не е чул нищо, а преразказва нещо, което впоследствие му казал баща му. Д. Р. пък от своя страна заявява, че не може да си спомни думите, с които е бил заплашван. Тези заплашителни думи можел да ги възпроизведе синът му А.. Не е ясно тогава как баща му е разказал на А. Р. конкретните думи, с които е бил заплашван. На следващо място има драстични разминавания в показанията на двамата свидетели, относно разстоянието между подсъдимия Х. и свидетеля Д. Р. в момента на комуникацията между тях. А. Р. твърди, че това разстояние е било около двадесет метра, а самият той е бил на разстояние петдесет метра от двамата. Д. Р. пък при разпитите си сочи разстоянието между двамата от седем - осем метра, през четири – пет метра до един – два метра. Показания му в тази насока се опровергават от снимките във видеотехническата експертиза (Протокол № 12/2024 г. на л.л. 105 – 112, фотокопия с №№ 31, 33, 34 и 35). Видно е, че тези снимка са правени от много по-голямо разстояние от това, за което говори Д. Р..

На фона на множеството противоречия в показанията на двамата основни свидетели, основният съд е обсъдил обясненията на подсъдимия Х. (в с.з. на 23 януари 2025 г.) и правилно ги е оценил като достоверни. След първоначалната размяна на реплики между него и Д. Р., последният му казал да излезе и да се разберат като мъже. Взел оръжието, поради страх от физическо насилие от страна на А. Р. спрямо него, каквото му се било случвало в миналото. Държал оръжието зад него, за да няма напрежение. А. излязъл иззад ъгъла, попитал подсъдимия какво държи и той му отговорил, че държи пистолет. Д. Р. излязъл напред, но А. го спрял. В един момент А. Р. тръгнал към него и се опитал да му отнеме оръжието но подсъдимият тръгнал да се връща назад и не му го дал. А. продължил към него, за да го снима с телефона, което и направил. А. Р. и Д. Р. не били притеснени, нито изплашени. По нататък разказва, че отношенията им са били много лоши, заради имотен спор между двете семейства. Този спор продължава и към момента. Обясненията на подсъдимия се подкрепят и от посочените снимки във видеотехническата експертиза (Протокол № 12/2024 г. на л.л. 105 – 112, фотокопия с №№ 31, 33, 34 и 35). Напълно нелогично е изплашен и притеснен човек от насочено огнестрелно оръжие към него да извади телефона си и да започне да снима нападателя. Очевиден е стремежът на А. Р. да zlepостави подсъдимия редник Х. Х..

В съдебното заседание на 15 януари 2025 година основният съд е назначил комплексна съдебнопсихиатрична и психологична експертиза за изясняване на способността на свидетеля Д. С. Р., с оглед неговото физическо и психическо състояние правилно да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни показания за тях. Експертизата е изпълнена (на л.л. 1 – 9 от том 2-ри на нохд № 43/2024 г.). Заключение на експертите е, че Д. С. Р. страда от съдова деменция. Заболяването е повлияло количествено върху правилното възприемане на фактите, които имат значение за делото към датата на инкриминираното деяние – 15 ноември 2023 година. Психичното страдание на освидетелствания Д. Р. нарушава способността му да дава достоверни показания за фактите, които имат значение за делото.

Експертизата е изслушана в съдебното заседание в основния съд на 18 март 2025 година и е приета от съда. Ето защо е несъстоятелен доводът на частните обвинители, че Д. Р. може да възприема правилно фактите и събитията и да дава достоверни обяснения за тях. Същият не си спомня редица съществени моменти от значение за делото като например разстоянието на което е бил подсъдимият от двамата частни обвинители, че не може да възпроизведе думите, с които е бил заплашван, че не може да посочи с коя ръка подсъдимият е държал пистолет. Заявява също, че споменът му се губи и че психически не е добре. При това положение въззивният съд приема, че не може да се оспорва заключението на комплексната психиатрична и психологична експертиза, Въз основа на тази експертиза основният съд правилно е преценил, че са налице предпоставките на чл. 118 ал. 3 от НПК и Д. С. Р. не може да бъде свидетел, поради психически и физически недостатъци, които му пречат да дава достоверни обяснения за фактите, които имат значение за делото.

Неоснователен е доводът, че от разпита на експерта от видео-техническата експертиза се установява, че подсъдимият насочва оръжие към пострадалите. Правилен е изводът на първостепенния съд, че никъде няма кадър от наличните по делото снимки и записи, на който подсъдимият да е заснет с насочено напред оръжие. В съдебното заседание на 08 октомври 2024 г. на основание чл. 282 от НПК е прочетено заключението на видео-техническа експертиза – протокол 12/2024 г. (на л.л. 105-111 от том I-ви на ДП). Едната от задачите е била да се посочи наблюдават ли се на файловете на предоставения оптичен носител лица държащи огнестрелно оръжие или предмети наподобяващи такова. На фотокопие 32 от експертизата (стр. 8 от нея) се вижда лице, което в дясната си ръка държи предмет подобен на револвер, който сочи надолу към земята. В съдебното заседание на 14 ноември 2024 г. е била назначена допълнителна експертиза към видео-техническа експертиза № 15/2024 г., протокол № 93/2024 г. със задачи заснетите лица в посочената експертиза да се сравнят с лицето Х. Б. Х. (подсъдимия). Експертизата е изпълнена и приложена (на л.л. 182-190 от том първи на първоинстанционното дело). Заключение е, че от извършения анализ на видеозаписите вероятно е заснето едно и също лице обозначено като Х. Б. Х. (подсъдимия). На фотокопия от 5 до 8 лице № 5 (подсъдимия) е заснет от камерата в гръб и не се вижда същият да вдига ръката с оръжието и да го насочва напред. По същия начин и на фотокопия №№ 17 и 18, които са извлечени от видеозаписите не се вижда подсъдимият да вдига нагоре дясната си ръка и да насочва напред оръжие.

Несъстоятелен е и доводът на частните обвинители, че от разпита на експерта от видео-техническата експертиза се установявало, че подсъдимият насочва оръжие към пострадалите. Експертът инж. М. е разпитан допълнително в съдебното заседание на основния съд на 23 януари 2025 година (на л.л. 253 и 254 от том първи на първоинстанционното дело). Вещото лице обяснява, че „лицето (подсъдимият) продължава своето движение вдясно, след което се спира. Тук вече се намира зад дърво, но се забелязва, че вдига дясната си ръка. Може да се каже до хоризонтално положение насочено

напред“. На оспорването от адвокат Р., че ръката се вдига леко и сочи надолу и че не я насочва към никого експертът е отговорил, че „доколкото вижда иззад дървото дясната ръка се вдига и образува прав ъгъл в лакътя. Не казва да е насочена към някого“. „Други лица от кадъра не се виждат“....“След това ръката се сваля и отива отзад - зад гърба. Отново я движи дясната ръка, лявата не се вижда. След това дясната ръка е до тялото вдясно. С лявата ръка извършва някакви движения. След това дясната ръка е до тялото, вдясно. След което лицето се връща. Премества се няколко крачки и остава зад дървото и няма видимост. Откъслечно се вижда ръка, но не може да се каже коя е“. От изложеното не може да се направи извод, че подсъдимият редник Х. Х. е насочвал оръжието към двамата частни обвинители и ги е заплашвал. Това е най-вече с оглед на изключително противоречивите показания на А. Р. и Д. Р.. Противоречията в показанията на А. Р. бяха обсъждани по-горе. По отношение на Д. Р. беше посочено, че не може да бъде свидетел на основание чл. 118 ал. 3 от НПК. От значение е обстоятелството, че експертът изрично заявява, че не се вижда ръката на подсъдимия да е била насочена към други лица. Такива на кадрите не се виждат. При изключително противоречивите показания на частните обвинители, липсата им на кадрите, предмет на прегледа в хода на съдебното заседание, не може по безспорен начин да се твърди, че подсъдимият ги е заплашвал. От значение е също така обстоятелството, че съгласно обвинителния акт деянието е осъществено около 11.00 часа, а от разпита на инж. М. се установява, че според копираните данни записът е осъществен на 15 ноември 2023 година в 17.57.58 часа. Поради изложеното въззивният съд не прие за установено, подсъдимият да е насочвал оръжие към двамата частни обвинители.

Поради изложеното е законосъобразен изводът на първостепенния съд, че не са събрани доказателства подсъдимият да е насочвал оръжието към А. Р. и Д. Р.. Правилен е изводът на основния съд, че дори, когато подсъдимият е показал на А. Р. оръжието той го е държал в дясната си ръка, изпъната в лакътя и прибрана надолу, плътно до тялото му, като оръжието е сочело към земята. Този безспорен факт не може да бъде интерпретиран като адресиране на закана с убийство към някой от двамата свидетели. Самото показване на оръжието по този начин не води до извод, че се отправя закана срещу когото и да било от частните обвинители.

По делото не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Предвид изложеното дотук протестираната и обжалвана присъда следва да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна.

Водим от горното и на основание чл. 338 от НПК Военно-апелативният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 1/ 18 март 2025 година по нохд № 20246100200043 на Военен съд – София.

Решението може да бъде протестирано и/или обжалвано в петнадесетдневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния касационен съд на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____